

בלבבי משכן אבונה

שיעורי "בלבבי" מופיעים ב"קול הלשון" בארץ 073.295.1245 ■ USA 718.521.5231

דע את ביטחונך פחד כנגד ביטחון

שאלות ותשובות

שאלה א': לכאורה נראה כי ההבדל בין אמונה לביטחון – שהאמונה עלולה להיות לוקה בחסר והיינו אמונה בידיעה שקרית. ואילו הביטחון הוא רק בדבר אמת?

תשובה: יתכן גם ביטחון בדבר שקרי – בבחינת 'אל תב-טחו בנדיבים בן אדם שאין לו תשועה'. כל דבר בבריאה מעורב רע בטוב. ישנה אמונת אמת שהיא טובה, וכנגדה ישנה אמונת שקר שהיא רעה. כן הוא ביחס לכוח הביטחון, וכן הוא בכל הכוחות בבריאה.

שאלה ב': לכאורה מהו פשר המציאות הזו – שאדם מגלה אמונה בתחום אחד, ובתחום אחר האמונה נעדרת מליבו?

הרי עד כמה שאותו אדם יודע ומאמין באמונה שלימה ביחס לתחום אחד כי הקב"ה הוא הפועל והוא הגוזר ומ-קיים, אם כן, מהי המניעה שהוא יעתיק את כוח האמונה השלימה הזו לשאר התחומים?

היאך יתכן להאמין שהכל מאת השי"ת רק ביחס לתחום אחד, וביחס לתחום אחר האמונה הזו בקב"ה נעלמת, לוקה בחסר?

תשובה: הקצה התחתון של התראות האמונה בנפש האדם שמכתיבה את ההנהגה החיצונית המעשית שבו, הינו תוצר של הרכבת התלבשות אור האמונה הנשפע מחלקי הנפש העליונים אל תוך כלי הנפש התחתונה.

אור האמונה הוא אור אחד שלם שמאיר אל אברי הנפש לעומת זאת, בכלי הנפש בהם מולבש ומאיר אור האמונה, ישנה התחלקות ברמת הארתם. כמו גוף האדם גם נפשו מורכבת מרמ"ח איברים. אברי הנפש הללו אינם שווים כולם ברמת תיקונם וזיכוכם מקילקולי החטאים והשחתת המידות – יש מהם יותר מתוקנים, וישנם איברים פחות מתוקנים. האברים היותר מתוקנים נעשים כלי לאמונה

דע את שמחתך שורש שמחת חודש אדר פרק ב'

שורש השחוק

בנפתלי נאמר: נפתלי שבע רצון. מה זה נפתלי שבע רצון? שביעות רצון מביאה לשחוק.

כפי שנתבאר ענין השמחה הוא על דבר שנגלה ויצא לפועל ונגמר, אך כל שחוק ענינו, כאשר הדבר בעומק לא התקיים. אז יש שחוק. מתי שחוק אדם על דבר? כאשר היה תהליך למשל מסוים, ובין רגע הוא השתנה, אז מה אני שחוק? על דבר שהתבטל, לא על דבר שקיים. השמחה חלה על מה שיש, אך השחוק חל על דבר שהיה נראה כקיים, ובין רגע התברר, כעורבא פרח שלא היה.

שחוק מלשון שחוק. הרצון ההתחלתי נשחק, לא יצא לפועל. ואז בני אדם שוחקים. הם רואים מהלך שהתחיל, והמהלך הלך לגמרי לכיוון אחר. האדם רצה ללכת בדרך, פתאום הוא החליק, כולם שוחקים. למה? כי הוא התכוון להמשיך לפסיעה הבאה, והכל נעצר, הוא נפל. קרה דבר שלא צפוי שיקרה. כלומר המהלך שהתחיל, הלך למקום לגמרי אחר. הוא לא הושלם, ופעל מהלך חדש. זהו (קוהלת ז, ו) שחוק הכסיל. הדבר התחיל מהחכמה, והחכמה נעצרה, והיה לו מחשבה מה לעשות, מהלך, המהלך לא יצא לפועל, על זה חל שחוק הנפש.

בלשון חז"ל (אבות ג, יג) זה נקרא שחוק וקלות ראש. וכן כל בתי תיאטראות כלשון חז"ל שנמצאים, הם בנויים על אותו שחוק. למה זה קלות ראש? כי כובד ראש, היינו שהמהלך הולך לפי הראש. אבל אם הדבר לא המשיך לפי ההתחלה שלו, זה נקרא קלות ראש. הראשית לא המשיכה, כי היא נעשתה קלה, והמהלך הלך למקום לגמרי אחר. זה נקרא (ברכות סא, ב) טחול שחוק. הוא שחוק על מה שהתחלה נגדעה, התבטלה, ונפתח מהלך חדש. זה שחוק כסילים. זה

השחוק הידוע, שכל בני אדם מכירים בעולם.

כאשר ישנו מהלך, שהמהלך מבורר מראשית עד אחרית, בני אדם לא שוחקים. זה מביא את האדם לשמחה, זה לא מביא אותו לשחוק. שחוק הנפש של האדם מגיעה לשחוק, אך זה אמור כשהתהליך התחיל, והוא לא הושלם. באמצע התהליך, הגיע המהלך שהדבר פנה למקום אחר, כשהוא פנה למקום אחר, שם חל שחוק. במובן הפשוט כשאדם שוחק על דבר, זה מידה שלילית. והוא נקרא בשם שחוק הכסיל, כי זה ההיפך מחכם, שנאמר בו (משלי כד, ג-ד) בחכמה יבנה בית, ובתבונה יכונן, ודעת חדרים ימלאנו. הוא בונה את הכל. אך הכסיל, שמח על דבר שלא הושלם, לכן הוא שוחק.

ומה זה שחוק דקדושה? אז ימלא שחוק פינו. שמתגלה שבין אם הדבר נעשה לבסוף בפועל, כמו שרציתי, בין אם לא, אני שבע ברצון שלי, אפילו שהדבר לא יצא לפועל, זה השחוק. מה לי אם יצא לפועל, מה לי אם לא יצא לפועל. אבל ברצון פעלתי את מה שפעלתי, על כן אני שוחק. אם יצא לפועל מה שרציתי, אני שמח. ואם לא יצא לפועל מה שרציתי, אני שוחק. כשאני עורך את ליבי, אני מברר את רצוני, רצון אמת. אם הרצון יצא לפועל במענה הלשון, אני שמח. ואם הרצון לא יצא לפועל במענה הלשון, אני שוחק על זה שלא נפגע הרצון כלום. הרצון נשאר בעומק תוקפו. חשב לעשות מצוה, ונאנס ולא עשאה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה. זה נאמר כשהוא שמח, בעצם רצונו שהוא שבע מרצונו. זה נפתלי שבע רצון. אני שוחק, אפילו אם הדברים יצאו לפועל בדיוק הפוך. זה כל ענינו של שחוק.

אז ימלא שחוק

בבריאה נאמר (ברכות לא, ב) אסור לאדם שימלא פיו שחוק, בעולם הזה. כי הרי מתי האדם שוחק, כשאני רציתי משהו, והוא לא יצא מהכוח לפועל. אבל תמיד כאן בעולם, אדם צריך לחשוב, שהסיבה שהדבר לא יצא לפועל, כי לא מספיק רציתי. לכן אסור לו שימלא פיו שחוק. כי אם הוא ימלא פיו שחוק, יש חשש, שאולי זה לא שחוק האמת. הרי כל שחוק נתבאר לעיל שמתחיל תהליך, והתהליך לא הושלם. למה הוא לא הושלם? או

כי אני רציתי באמת, והקב"ה רוצה אחרת. או כי חסר במה שאני רוצה. אם ברור לי, שמה שזה לא יצא לפועל, כי כך הקב"ה רוצה, זה יתגלה לעתיד לבוא, רק על זה נאמר אז ימלא שחוק פינו.

לעתיד לבוא אין בחירה. אם אין בחירה, אז מה מתגלה? רק מה שהקב"ה רוצה. מכח כך אני יכול לשחוק לגמרי, שהרצון שלי יתבטל. אבל כל זמן שיש לי בחירה, אסור לי לשחוק. אלא מה אני צריך לעשות? לנסות עוד פעם להוציא אותו לפועל. כי שמא מה שזה לא יצא לפועל, כי לא מספיק רציתי.

שמחה בשלמות, ושחוק בשלמות, זה לעתיד לבוא. כשיתבטל הבחירה, נמצא ששום דבר לא תלוי בי, יתגלה למפרע ששום בחירה לא תלויה בי, אז מה מתגלה? רצון הקב"ה יצא בשלמות, זה שמחה. הרצון שלי לא יצא לפועל, בוודאי יש לי שחוק. אז ימלא שחוק פינו, ואז גם תהיה שמחה שלימה.

יש כאן נקודה קצת קצת דקה. אין שמחה שלימה כאן בעולם הזה. דאמרו חז"ל (אבות ג, טו) הכל צפוי והרשות נתונה. אחרי שיש רשות נתונה, אני צריך לחשוב שמה שהקב"ה עכשיו רוצה, זה מחמת שאני לא לא רוצה מספיק, אזי כך הקב"ה רוצה שיעשה. כי כל זמן שיש לנו בחירה, עדיין תמיד אני צריך לחשוב, שהסיבה שהדברים לא יצאו מהכוח לפועל בשלמות? כי שמא גרם החטא כמו שחשש יעקב אבינו (ברכות ד, א). תמיד יש נקודת חשש, שאולי אני לא השלמתי את הדברים.

יש בני אדם שמעמידים את הדבר, מעבר לנקודת חשש מעט, והם מאבדים את השמחה. זה דבר דק בנפש. היכן הוא גבול השמחה, והיכן גבול החשש שאני גרמתי. יש בני אדם ששמחים יותר מדאי, ומורידים מעצמם את האחריות. יש בני אדם, שלוקחים על עצמם יותר מדאי אחריות, ולכן אין להם שמחה. זה דבר שאי אפשר להגדיר אותו, איפוא הוא עומד. זה דבר דק בנפש. הכח שמתגלה לעתיד לבוא, הוא הכח של השמחה השלימה והשחוק השלם. זה לעתיד לבוא. אבל מעין דמעין דמעין זה, יש לנו בפורים.

■ המשך בע"ה שבוע הבא מסדרת דע את שמחתך

כגודל הזיכוכך שבהם. לעומתם, האב-רים שעדיין רחוקים מתיקון, הם אינם כלי לאור האמונה, והיא לא שוכנת בהם. הפרש זה בין רמת תוקף הארת אור האמונה בכלי אברי הנפש הוא השורש להתגלות התופעה של אמונה בתחומים מסוימים בעוד שבתחומים אחרים ההפקרות והמופקרות שולטת.

ועיין עוד מעניין זה להלן, בסוף נספח שאלות ותשובות של פרק זה, בשיח בין משתתפי הועד והרב בנידון מציאות כוח הביטחון בנפש החוטאים.

שאלה ג': ביחס לשאלה הקודמת - הרי האמונה מקומה בלב, אם כן לכאורה מדוע האמונה מושפעת מרמת זיכוכם של שאר האיברים?

תשובה: אמנם איבר הלב ממנו תוצאות חיים כלשון הפסוק - 'מכל משמר נצור לבך כי ממנו תוצאות חיים', אך הוא מתפשט אל כל שאר האיברים המרכיבים ובונים את כל קומת הנפש כולה המורכבת מרמ"ח חלקים. ראייה לכך, כאשר אדם מפחד האם רק הלב סובל מכך? הרי נאמר בפירוש - 'סמר מפחדך בשרי', 'תסמר שערתי בשרי', הרי שהפחד מתפשט מהלב לכל הבשר ועד לשערות.

שאלה ד': ביחס להגדרה כי מערכת הפחד פועלת בתוקפה כאשר אדם עומד מול סכנה חדה, ברורה וודאית. אולם לכאורה נראה במציאות כי בהרבה מקרים שאנשים נקלעו למציאות של עמידה מול סכנה איומה, ולמרות כן - הפחד היה מסולק מהם. הם כביכול השלימו עם הפחד, ופעלו בכוחות נפש מאוזנים מבלי שהפחד יפריע וישבש את פעולתם?

תשובה: השלמה זו עם הפחד תיתכן רק במצב של סכנה שאינה נוגעת לעצם החיים.

אך בדבר שנוגע לעצם החיות של האדם, הוא אינו יכול להשלים עם הפחד לעולם. אולם כאשר קיימת סכנה בפועל שנוגעת לעצם החיים, והיא הולכת ודאי להתמשש וליטול את החיות של האדם. כאן, האדם כבר מתיאש מחיותו, וחיותו מסתלקת ממנו. ואזי נראה מצב, שעל אף ודאות הסכנה, הפחד נעלם ואינו מפריע לתפקוד. משל לאדם שרואה שהוא קרוב להישדד ולאבד ממון רב, אזי פחדו רב מאוד.

אך אם הממון כבר נשדד וניטל ממנו, הוא כבר אינו מפחד כל כך, כי לא נותר מה לקחת ממנו. כך גם לדוגמא: לוחם שקרב יותר ויותר למגע פנים בפנים עם אויב רב עוצמה שחזק ממנו בהרבה, או נכנס לקו האש של האויב, ששם קרוב לוודאי שהוא לא ישרוד את התופת.

במקרים כאלו, הסיבה שנראה שכביכול אותו החייל אינו מפחד כל כך הינה - מחמת כך שהודאות שהוא קרוב למוות, גורמת לו להתייאש מחייו, אזי חיותו מסתלקת ממנו. במצב זה, הוא כביכול כבר אינו חי, אין לו מה להפסיד, ממילא הוא כבר לא מרגיש שיש לו ממה לפחד, על כן הוא מסתער ולוחם בכל כוחו.

שאלה ה': מהי ההגדרה של פחד הנובע מדמיונות?

תשובה: לעולם כאשר קיימת מציאות של פחד בנפש, בהכרח שברוב

כלשהו בקומת האדם היה גילוי של סכנה חדה וודאית. יתכן שהרובד שהוא המקור לפחד אינו גלוי לרובד הנפש החיצוני המודע והמוכר לאדם, ולפיכך נוצר מצב שהוא מפחד למרות שלכאורה אין גילוי ודאי וחד לסכנה כלשהי.

ביחס לשאלה: האם תיתכן מציאות של פחד מדמיונות.

כיוון שבתוך רובד הדמיון עצמו האדם דימה סכנה ודאית חדה, הדבר גרם שבתוך הדמיון עצמו נולד כוח של פחד. כאשר פחד זה מתגלה ברובד ה-'מודע' של הנפש, יתכן מצב בו הסיבה לפחד נעלמה מהמודעות - מחמת שכחת הדמיון. ברם תחושת הפחד נשארת ברובד הנפש החיצוני באופן של - 'מפחד ואינו יודע ממה מפחד' - 'פחד של ספק'. כל אחד מרבדי הנפש: תת מודע, על מודע, מזליה חזי, דמיון או כל רובד אחר, יכולים לחולל פחדים. אך הצד השווה יהיה תמיד - במקור בו נוצר הפחד היה גילוי ודאי וחד של סכנה. **שאלה ו':** אדם שקרוב לקב"ה, אין מצב שהוא יפחד?

תשובה: אדם שקרוב לקב"ה אין לו פחדים חיצוניים נפולים, הוא אינו מפחד משום גורם זר. אך אצלו שייך פחד של קדושה, פחד מתוקן - שהוא לא יפרוש ויתרחק מהקרבה לקב"ה, שהוא לא יפרד מהצירוף והאחדות הזו עם בוראו.

■ המשך בע"ה שבוע הבא מסדרת דע את ביטחונך

שמות, ט, ח - ויאמר ה' אל משה ואהרן קחו לכם מלא חפניכם פיח כבשן וזרקו משה השמימה לעיני פרעה, והיה לאבק על כל ארץ מצרים והיה על האדם ועל הבהמה לשחין פרח אבעבעת בכל ארץ מצרים.

ואמרו (תנחומא, בא) עשר מכות הללו, שלש מהם נעשו ע"י אהרן, שלש נעשו ע"י משה, שלש ע"י הקב"ה, ואחת ע"י כלם, מכת שחין, שנאמר מלא חפניכם פיח הכבשן וזרקו משה השמימה והיה לאבק על כל ארץ מצרים. וזה עשה הקב"ה, שפרח והפיח על ארץ מצרים, ונעשה אבק בכל ארץ מצרים.

וכן כתב הרמב"ן (שם, ט, ט) וז"ל, פירוש והיה לאבק, שיהיה האבק אשר יעשה מן הפיח במקומו, נותן שחין על כל ארץ מצרים, ושהלקה את האויר לעשות כן, "וגזרת עליון היא", עכ"ל. וכן כתב רש"י (שם, ט, ח) וזרקו משה - הרי ניסים הרבה וכו', ואחד שהלך האבק על כל ארץ מצרים, עכ"ל.

ובעומק נתגלה בפיח זה דבר והיפוכו, מחד, כמ"ש רש"י (שם) וז"ל, שהחזיק מלא קומצו של משה מלא חפנים שלו ושל אהרן, ואחד שהלך האבק על כל ארץ מצרים, עכ"ל. וזהו דבר והיפוכו, מחד הכל "נקמץ" ומצורף יחד בנס, ומאיך הכל מתפזר לכל מצרים ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה, מהלך מ' יום, כמ"ש חז"ל (ירושלמי, פסחים, פ"ה, ה"ה. ושמ"ר, יא, ה, ועוד).

ושורש הפכים זו יתבאר ע"פ מש"כ בזהר חי על אתר, וז"ל, הסט"א אין להם חיות כלל אלא בסוד אבק, ואין להם לא הבל ולא נרנח"י, אלא כולם הם אבק, ויונקים מן הקב של הקדושה, אל אחר הסתרס ולא עביד פירין אלא רמשים השורצים בארץ, ויש ק"ב אל יחוד הקדושה, והזרע היורה כחץ אות יו"ד ונעשה יחוד יב"ק. ויש קב בסט"א כשבאין להזדווג יוצא אין, ואז תיכף יתפרדו פועלי און, פיזור לרשעים, ונעשים פיזור אבק, והיה לאבק בכל ארץ מצרים שחין פרח, כמבואר בפע"ח, עכ"ל.

והבן שבידי משה נעשה קמוץ, בחינת גילוי יחוד יב"ק, הכל נתאחד ונתחבר. ולכך נעשה מכה זו ע"י שלשתם, הקב"ה משה ואהרן, שהוא סוד יחוד, בחינת שלשה איש אשה ושכינה, ודו"ק, משה איש, שמים, אהרן נוק', ארץ, קוב"ה מחברם (עיין מהר"ל, גבורות ה', פרק לד). משא"כ כאשר יצא מידי משה וזרקו על מצרים נעתק ממדרגת יק"ב, ונעשה "אבק", ושם כולו פיזור, ולכך נתפזר בכל ארץ מצרים.

והבן ששורש כל גלות מצרים ע"י טיפות קרי של אדה"ר כנודע. ובמקום שיעשה ע"י הטפה יחוד ק"ב ויעשה יב"ק כנ"ל, נתפזר. ודו"ק היטב. ולכך ירדו לגלות מצרים בבחינת אבק, כמ"ש בפרי מגדים (א"א, או"ח, תרפה, ד"ה טעם שובבים) "ואלה" (שמות בנ"י הבאים מצרימה) נוטריקון ואבק לשון הרע, עיי"ש. שזהו אבק לשה"ר שדברו על יוסף. וברית הלשון - לשה"ר, כנגד ברית המעור, פגם טיפה, כנ"ל.

בראשית, לב, כה - ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלת השחר, וירא כי לא יכל לו ויגע בכף ירכו, ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו. ואמרו (חולין, צא, ע"א) דאמר ר' יהושע בן לוי, מלמד שהעלו אבק מרגלותם עד כסא הכבוד, כתיב הכא בהאבקו עמו, וכתיב התם (נחום, א, ג) וענן אבק רגלו. ובזה"ק (וישלח, קע, ע"א) אמרו, והוא מלאך שרו של עשו היה ואיהו סמאל, בגין כך דינו הוא שיעלה אבק ברגליו עד כסא הכבוד, שהוא מקום המשפט.

אולם יעוין ברוקח (סידור התפלה, זכרונות) שהאבות היו כאפר, וכו', ויעקב שנאבק עם שר אש, דכתיב בהאבקו עמו, כמו אבק, עכ"ל. ולפ"ז זהו אפר. וזהו דלא כזה"ק הנ"ל, ששם מבואר שהיה אבק ולא אפר, עיי"ש ההבדל בין אבק לאפר. ולשיטתו זה עלה דוקא לכסא הכבוד, שהוא במדרגת אש. ומעין כך אמרו (תנחומא, כי תשא, ט) לקח (הקב"ה) כמין מטבע של אש מתחת כסא הכבוד והראהו למשה. ובילק"ש (שה"ש, תתקצג) אמרו רשפיה רשפי אש - לעת"ל זיון של ישראל יוצא באש של כסא הכבוד. ובספ"י (פ"א) אמרו, ארבע, אש ממים, חקק וחצב בה כסא הכבוד. ועוד לשונות בחז"ל המורים על יחס האש לכסא הכבוד.

ומהלך נוסף מדוע עלה לכסא הכבוד, מבואר במהר"ל (נתיבות עולם, פ"א) וז"ל, היה מגיע עד כסא הכבוד, לפי ששניהם מגיע כחם עד כסא הכבוד, כי המלאכים סובבים כסא כבודו ית', ויעקב צורתו חקוקה בכסא הכבוד, והיה כח שניהם מגיע עד כסא הכבוד, עכ"ל. ועין עוד בדבריו בחידושי אגדות על אתר בחולין וז"ל, כי צורתו המופשטת, לא צורתו המוטבעת, רק צורתו המופשטת חקוקה בכסא הכבוד, ר"ל דבוקה עם הכסא, עכ"ל. והבן ש"צורתו המופשטת" היא בחינת אבק, ודו"ק.

ומהלך נוסף נתבאר בבן יהודע על אתר וז"ל, ידוע שעולם הבריאה הוא נקרא כסא הכבוד, וידוע ששם היא תכלית שליטת ואחיות הקליפות ולמעלה מזה (אצילות) כתיב לא יגורך רע, והנה יעקב אבינו ע"ה רדף את איובו בכחו הקדוש עד מקום תכלית אחיזתו, ונצחו, עכ"ל. ועיי"ש שאבק של סט"א בחינת ק"ב חרובין. ועיין משכיל לדוד (שמות, ט, ח) סוד ק"ב חרובין, עיי"ש. ועיין רמ"ז על הזה"ק על אתר.

ומהלך נוסף מצינו בציוני (וישלח) וז"ל, שעלו אפר אבק רגליהם עד כסא הכבוד, הכוונה בזה, כי רגל הוא מושאל לסיבה, הה"ד ויברך ה' אותך לרגלי, ועמדו רגליו ביום ההוא. ואבק הוא דבר המתילד מן העדר בהניע אתו, ועד כסא הכבוד, רומז להניע עניינם עד "אל העיקר", עכ"ל. עיי"ש.

ועיין קהלת יעקב (ערך אבק) שהעלו ניצוצות שנפלו (רפ"ח) לשורשם בכסא הכבוד. ועיין של"ה הק' (פרשת וישלח).

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

לך | י-ק

העביות שבאותיות י-ק. והופך קלקול קרי של אדה"ר, ע"י שלא ראה קרי מימיו. והופך את הקיא צואה לנקי, נ-קי. ויתר על כן נאמר ביעקב ויותר יעקב לבדו, וכמ"ש חז"ל מעין בוראו שנאמר בו ונשגב ה' לבדו. ושורשו באות אל"ף כנ"ל, אלופו של עולם. שהוא סוד המקום בבחינת קיים כנודע, ובבחינת מקיים, קי-ים. והוא בבחינת גילוי ועתיק יומין יתיב על כורסאי. עתיק, עת-יק. ושלמות הארה זו לעת"ל, בחינת יצחק, יו"ד ע"ש העתיד. ואזי יכבשו ישראל ג' חלקי אומות נוספות בא"י, שהם קיני - קניזי - קדמוני, שבכולם יש אותיות י-ק. ודו"ק היטב היטב. והוא בחינת ג"פ ק"י, ג"פ אל"ף, שעולה שלג, כנודע, בבחינת אם יהיו חטאכם כשנים כשלג ילבינו.

שרשי התיבות המרניבות מאמר זה: אחיקם, אליקים, אפיק, אזקים, אפיקים, בהקיץ, זקים, זיקות, חזקיה, חיק, חלקיה, יבק, יחזקאל, יחזקיהו, ילק, יעקב, יעקו, יפיק, יצחק, יצק, יקב, יקד, יקה, יקהל, יקהת, יקוש, יקותיאל, יקטו, יקיר, יקנעם, יקר, ירקרק, ישק, ירקון, קיר, קיטר, יקוד, ירק, קציר, צדקיהו, קדמיאל, יהויקים, יקמעם, קימה, נקי, קיט, קצין, קיקיון, קיא, קינה, קינו, קים, קלי, קין, קירס, קיש, קיץ, קעילה, קני, קנין, קישון, קציר, קלוי, קצין, קציעות, קנצי, ריק, קצוי, שחקים, קשיטה, קציץ, קרי, נשיקות, שישק, קישיון, פקיד, רקיע, צדיק, ענקים, קיא, קדים נקיון, קוי, קוליה, עתיק, קיטור, פקחיה, מקריב, דיק, ציקלג, קדמוני, קריה, קיני, הצינק, בקי, ינק, הקלעים, אזקים, קינה, ריקי, קדים, יקבצאל, קשיח, ויקרא. ■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

יצחק, יק-צח. ומהותו של י-ק היינו הכפלה של יו"ד ביו"ד, עולה ק'. והשורש הוא מילוי אלף, ל"פ, עולה ק"י. וזש"כ ביצחק וימצא בארץ ההיא מאה שערים, והיינו שמאחד נעשה עשר ומעשר נעשה מאה, בבחינת א-י-ק, כנודע.

ובקלקול מתהפך לקיא צואה, ק-י-א. ושורשו אצל קין, קי-ן, קינא דמסאבותא. והשורש אצל אביו, אדה"ר, שאכל מעץ הדעת. ולח"ד מ"ד ענבים היה, בחינת יקב, יק-ב (היפך יב"ק, יחוד - ברכה - קדושה, כנודע). ועי"ז פגם אדה"ר ויצא ממנו טיפות קרי לבטלה ק"ל שנה, כמ"ש בעירובין. קרי, קי-ר. ובמקום שיבלע האכילה והשתיה במעיו אילו אכל מעץ החיים, כמו שנבלע המן ומים מן בארה של מרים בגופם של ישראל, יוצא מגופו של אדה"ר פסולת. ומשתיית היין נעשה שתן, בחינת "משתיין בקיר", קיר, קי-ר. נוטריקון קי-רע. וכן אכילתו אכילה דקלקול, בבחינת מ"ש (סוף פסחים) אני וחמורי - בהמתי נאכל מאבוס אחד. ובפרטות אכילה דקלקול בבחינת ארבה, הנקרא ילק, יק-ל. ואזי יוצא פסולת מגופו בבחינת קיא צואה, קיא, קי-א. ואזי נקנס על אדה"ר מיתה, ביום אכלך ממנו מות תמות, ונושאים עליו קינה, קי-נה. ונקנס לעמול על לחמו, בזעת אפיק תאכל לחם, ונפל לעצבון, בעצבון תאכלנה, ונפל לעצבות ועצלות, מיסוד העפר. היפך נמלה שאוגרת למאכלה וקצין אין לה. קצין, קי-צן.

ושורש התיקון במדרגת צדיק, צד-יק. ובפסולת יוצא מיצחק יק-צח כנ"ל, עשו שציד בפיו, היפך צדיק, צד-יק, כנ"ל. ובתיקון יוצא מיצחק יעקב, יק-עב. מתקן את

התבודדות בקרב בחניות ספרים בארץ

ההתבודדות ומעלתה מוזכרות רבות בדברי גדולי ישראל בדורות האחרונים והיא מן העיקרים בתורת הבעש"ט וחסידות ברסלב, אך כבר רבותינו הראשונים האריכו רבות בחשיבותה, תפקידיה ודרכיה. מתוך דבריהם מתברר שגדולי ישראל רובם ככולם היו מתבודדים באופנים שונים.

בדברי רבותינו הראשונים המושג "התבודדות" אין פרושו דיבור עם ה' בהודאה ותפילה בלבד אלא זוהי רק החיצוניות של דבריהם. עניין ההתבודדות הוא השקטת הגוף והחומר וגילוי חלקי הנשמה. לאחר שאדם גילה את מציאות ה'אני' והשקיט את מציאות החומר, עבודתו לגלות את מציאות ה' בקרבו. דבר זה נעשה ע"י פנייה אל בורא עולם בהודאה ותפילה.

מהי דרך העבודה למעשה בזמן ההתבודדות?

כפי שהרצה לקנות לחם יכול למצוא במרכולים הגדולים כמה עשרות סוגי לחמים; שעורים, חיטים, קמח מלא ועוד סוגים אשר שם התואר 'לחם' וודאי שייך לכולם, כך גם המושג 'התבודדות', אף שהוא שם תואר אחד, יש בו דרכים רבות ושונות. ספר זה מביא אחת מן הדרכים.

ספר זה נבנה על דברי ר"א בן הרמב"ם ועל דברי רבי אברהם אבולעפיה. בצירוף שניהם יחד העמדנו צורה אחת של התבודדות.

ספר זה עוסק במישור המעשי - בהכנה להתבודדות ובהדרכה מעשית בהתבודדות עצמה, אך תכליתו להביא את האדם לתפיסת חיים חדשה - "חיים של התבודדות". הספר פונה לכולם, אך מותאם לנפשות הקרובות יותר לתמימות ופחות להשכלה (הספר 'דע את נשמתך' מהווה המשך לספר זה ועוסק בנושאים אלו ביתר בירור והעמקה).

אור א"ס אמרו (חגיגה, טז, ע"א) דרש רבי יהודה ברבי נחמני מתורגמיה דר"ל, מאי דכתיב אל תאמינו ברע, אל תבטחו באלוף. אם יאמר לך יצה"ר חטוא והקב"ה מוחל, אל תאמן, שנאמר אל תאמן ברע, ואין רע אלא יצה"ר, שנאמר כי יצר לב האדם רע, ואין אלוף אלא הקב"ה, שנאמר אלוף נערי אתה. בחינת אלופו של עולם. ועיין פענח רזא (ויקרא) והנה אלוף הוא כנוי לו ית'. ועיין ר"י קאנטי (בראשית, ב, טז) רק צריך לייחדה באין סוף שלא יהא נרגן מפריד אלוף. וכן הוא לשון ספר הפליאה (ד"ה ויצו ה' אלקים על האדם). ועיין מגן דוד (אות י) ומ"ש על ונרגן מפריד אלוף מה ענין פרידה זו וכמה ענינים כאלה נאמרו במדה זו, ואיך שייך למימר באלהות שנפרד קצתו מקצתו כי לא יתחלק ולא יפרד, עיי"ש.

וכנגד א"ס עומד עמלק הנקרא אלופי אדם (בשלח, טו, טו) כמ"ש הרא"ש שם. ושם ניצוץ א"ס אינו נכלל בעשרה והופך ל"יא. עיין שערי ג"ע (מג, ב).

צמצום אלוף, בחינת צמצום לאלף. כי נוסף אות וא"ו שהיא שורש הנבראים ו"ק. ונודע שכל עולם תחתון ביחס לעליון ממנו נקרא ו"ק. והצמצום הגמור משתלשל לאלופי עשו, שיש לו כ"ג אלופים (עיין רש"י, סוטה, יג, ע"א, ד"ה ל"ו כתרם), ומשתלשל לצמצום יותר באלוף תמנע, שיצא ממנה עמלק כמ"ש בסנהדרין (צט, ע"ב). תמנע, לשון מניעה, צמצום.

ועוד. עיין אמרי שפר (ח"ג) וסוד אל"פ למ"ד, הנגלה ממנו שהוא אל (ר"ת) הוא ההוי"ה, והנעלם שהוא ל"פ, מ"ד, סודו ההפס"ד. והנה אם כן בהם ההוי"ה וההפסד (צמצום), וענין אל כח, והמורה שצריך האדם לדעת כח ההוי"ה וההפסד מכח האלוף והלימוד.

ועוד. צמצום עושה חלל. ועיין שער הפסוקים (משלי) מפריד אות ו' מן אלוף וישאר אלף, והם סוד אלף יומין דחול, מלשון חלל.

קו תחילה אור א"ס ונגלה ע"י המשכת קו. ועיין עבודת הקדש (חלק א, פ"ה) ועם יחוד כולם צריך לכוין אל הכח העליון ליחד הענף בשורש והנאצל במאציל להורות בדעתו שהכל אחד ואין שם ריבוי חלילה. ובזולת זה הקורא אל המדות לבדן, זהו הריסה, כי הוא מפריד אלופו של עולם, וגם המכוין אל השרש לבדו בודות מדותיו מכחיש פמליא של מעלה וקוצץ בנטיעות.

עיגולים עגל, עיגולים. ועיין עבודת הקדש (ח"ג, פל"ה) אחר שחטאו בעגל והפרידו אלופו של עולם, וכו', עכ"ל. והיינו שאיבדו שורש דברה ראשונה, אנכי, א-נכי, בארמית הסרה וחסרון, נכי חדא.

ישר ג' קוים, שורש למ"ש (סוטה, מז, ע"א) לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת, לא כאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידיו, ולא כיהושע בן פרחיה שדחפו לאחד מתלמידיו בשתי ידיו. כי בסוד אלוף, כללות ההפכים, יש לאחדם. ואמרו (סנהדרין, צט, ע"ב) אלוף תמנע, וכל אלוף מלכותא בלא תאגא, היא בעיא לאיגוירי,

באתה אצל אברהם יצחק ויעקב ולא קבלוה, הלכה והיתה פילגש לאלפיז בן עשו, אמרה מוטב אהיה שפחה לאומה זו ולא אהיה גבירה לאומה אחרת, נפק מינה עמלק דצערניהו לישראל, מ"ט, דלא איבעי להו לרחקה. ועיין זוה"ק (תצוה, קפד, ע"א) אז נבהלו אלופי אדום, ואלין אינון נחש שרף ועקרב. והיינו ג' קוים, כנודע.

שערות עשו איש שעיר. וכתוב (בראשית, לו, טו) אלה אלופי בני עשו וגו'. ועיין ספר המפואר (בהעלותך) והוא בזמן שיש צדיקים בישראל אין יכול אדום למלוך, ומתחלה לא היו בהם מלכים אלא אלופים, וכיון שמת יוסף הצדיק מלכו מלכים בהם, כי כיון שלא נשאר צדיקים בישראל, מיד יש מלכים באדום.

ועיין מגלה עמוקות (תולדות) שבקש (לבן) על עשו הרשע שהוא יהיה העיקר, לכן אמר את היי לאלפי רבבה, ר"ל עשו שממנו אלופים יהיו ג"כ ממנו הרבבה (שהוא בחינת עשו שאמר יש לי רב, ונעשה אלף) כמ"ש (יחזקאל, ט) ררבה כצמח השדה. ותחלה היה הבכורה אצל עשו. אותיות אחרי אלף, בכר. ואח"כ קנאה יעקב. עיין ברית כהונת עולם (מאמר תרי"ג, פכ"ב).

אזן שערות אות יו"ד של הוי"ה, אזן אות ה' של הוי"ה, ובזה נשלם שם י"ה, ומכאן ואילך מתחיל להתגלות י-ה שבשם. ועיין עבודת הקודש (ח"ג, פמ"א) עמלק גרם שיהיה השם והכסא חסר והטיל פגם בשניהם כי הפריד אלופו של עולם. והיינו שהפריד אורות השערות והאזן מלהאיר לתתא, וזהו כי יד על כס י-ה, מלחמה לה' בעמלק. ועיין ברית כהונת עולם (מאמר תרי"ג, פ"ל) בהיות בחינת יה"ו כסדרן ויהיה מספר היו"ד שולט על מספר עשתי עשרה דמתן י"א אלופים, אך בהיות הצירוף למפרע הוי"ה עת אשר ישלוט האדם, ר"ל ו"ה. ועיין ספר שערי גן עדן (מג, ב) י"א ארורים בפרשת כי תבא, י"א יריעות עזים שהיו מכסים לאהל, י"א סממני קטרת, י"א מראות נגעים, י"א יום שבין נדה לנדה, י"א מעלות שהיו בהר העברים מול בית פעור שפסען משה בפסיעה אחת. ועיין ספר הליקוטים (האזינו). וכן פע"ח (חנוכה ופורים, פ"ו).

חוטם איתא (שכל טוב, בראשית, יז, כ) יעקב - שבטים, דבר שיש בו ממש ונטועים ועושים פירות, ושל עשו אלופים מסורין לטבח ביום אף ה', ככבש אלוף יובל לטבוח (ירמיה, יא, יט).

ועוד. כתיב ישימו קטורה באפיך. ועיין גר"א (ספד"צ, פ"א) י"א אלופים של בני עשו (אלף - אף-ל), והן י"א סמני קטרת שהן נשאר מביורוי המלכים שנתקנו במלך השמיני. ובתחלה היו בסוד מלכים בהיותם האורות בתוכם, ואח"כ כשנסתלק האור היה מאיר להם בבחינת תגין, ואח"כ נתקנו האורות ונסתלקו למעלה עלה ונשאר הסיגים. וז"ש (חלק, צט, ע"ב) כל אלוף מלכות בלא תגא. וז"ש (ס"פ וישלח) היום מלאך מגדיאל ברומי. וכשישלמו כל האלופים אז יבא משיח.

ועיין שער רוה"ק, סוד כעס בחי"ק כסלים, סוד יב-ק. ח' מלכי

אדום. ובפרי עץ חיים (שער העמידה, פ"ז) כתב, אלוף חסר וא"ו גימ' יבק.

פה מקום הדיבור, בחינת "מפליא לעשות". כמ"ש הרמ"א. ועיין זוה"ק (פקודי, רל, ע"ב) אורים דנהרין במילייהו, תומים דאשלימו במילייהו, ודא פנים ודא אחור, ורזא דא קול ודיבור, קול אנהיר לדבור למללא, דבור אשלים מלה, ותדיר דא בדא סלקין ולא אתפרשן דא מן דא לעלמין, ובגין כך חשן ואפוד דא פנים ודא אחור, וכולא רזא חדא בלא פירשו כלל, א"ל אי הכי דלא מת-פרשין לעלמין ומאן דאפריש לן הא תנינן דכתיב מפריד אלוף. ועיין חמדת ימים (שב"ק, פ"א).

ועוד. עיין ריקאנטי (יתרו, יט, יג) וכשאדם לומד תורה שבכתב ולא זכה ללמוד תורה שבע"פ, הרי הוא נרגן מפריד אלוף, וכו', אבל היחוד האמתי לחבר שניהם.

עינים - שבירה כתיב (משלי, טז, כח) נרגן מפריד אלוף. וכן (שם, יז, ט) ושנה בדבר מפריד אלוף. ואמרו (זוה"ק, השמטות, בראשית, רסב, ע"א) ות"ח, הר חורב אתקרי כד אזדווג עמיה וא"ו, ואי בני נשא מפרשין וא"ו מינה אקרי חרב לה', וכו', והשתא נרגן מפריד אלוף, עיי"ש. ועיין מבוא לחכמת הקבלה (ח"א, ש"ז, פ"ג) יוד אלף במילוי גימ' סמא"ל, שרו של עשו. סם המות.

עתיק עתיק מעתיק ומעלה מתתא לעילא. ואמרו (מגילה, ו, ע"א) והיה כאלוף ביהודה ועקרון כיבוס, אלו תראטריות וקרק-סיות שבאדום שעתידין שרי יהודה ללמד בהן תורה ברבים. וזה מכח עתיק שמעלה הנפול לעילא.

ועוד. סוד הגורל שלמעלה מן הדעת שורשו ברדל"א דעתיק ונר-קרא פור. ועיין ברית כהונת עולם (מאמר הסתר אסתיר, פמ"ז) פור המן שהיה רצונו להיאחז ב"א פעמים הוי"ה ע"י י"א אלופיו (י"א פעמים הוי"ה עולה פור). ועיי"ש במאמר תרי"ג (פכ"ב) כי בהיות בחינת אלופי עשו הם נקודות מפוזרות בסוד וימלך וימת. פור - פרור.

אריך ארך אפים. ועיין מאירת עינים לר' יצחק דמן עכו (תרומה) ועיני שכלך רואות שכל אחד מ"י ספירות כלולה מדין ורחמים, ואי אפשר לומר על אחת מהם רחמים גדולים או דין גמור. וכל האומר על אחת מהם דין גמור או רחמים גמורים הרי הוא מקצץ בנטיעות ועליו נאמר, ונרגן מפריד אלוף. חוץ מן הכתר שהוא רחמים גמורים פשוטים בתכלית הפשיטות לאין תכלית. והבן שבנקודה זו חלוקים הכתר מן פרצוף א"א. כתר כולו רחמים, א"א פרצוף אותיות צרוף, ומצרף בקרבו אף, דין. מאריך אפיה אולם לבסוף גבי דיליה. ועיין שערי אורה (שער ה) אבל אין שם לא מידה ולא כינוי מאהי"ה ולמטה שיהא כולו דין גמור או כולו רחמים, עיי"ש.

ועוד. אריך, אור-רך. ועיין ספר מפתח השמות (נח) אור (במילוי) אלף, וו, רש, (עולה) שר - ואלוף וכן גימט' רוח הקדש.

אבא או"א זיווגם תדיר לצורך קיום העולמות, אולם לא בסוד תוספת שפע חיות נשמות חדשות. וזה מכח נרגן מפריד אלוף, לתתא, שמעשי התחתונים גומרים לכך שלעילא אין הזוג תדיר, שמפריד או"א. ועיין ערכי הכינויים לר"מ זכות (אות ח) שהרי המפריד מוחי אבא נקרא מפריד אלוף, שמוחי אבא ואימא צרי-כים להיכנס ביחד כנזכר בדרוש הצרעת.

אמא

אמרו (דברים רבה, עקב, ד"ה ואהבת) שגר "אלפיך", שתהא הפרה משגרת חמשה בכרס אחד. אלפין - אלוף.

ד"א כתיב (ירמיה, ג, ד) הלא מעתה קראת לי אלוף נעורי אתה. ובקלקול כתיב (משלי, ב, יז) העזבת אלוף נעוריה.

ועוד. ז"א, שורש כל נשמות ישראל. ועיין אמרי אמת (קדושים, תרצ"ג, ד"ה כתיב) איתא ברש"י (משלי, יז, ט) מכסה פשע מבקש אהבה, ושונה בדבר מפריד אלוף. שהעובר על לא תקום ולא תטור מפריד ממנו אלופו של עולם, ולהיפך כשמתקנים זאת מקשרין הנשמה בשורש עם כל הנשמות.

נוק' עיין מגלה עמוקות (ויקרא) א' זעירא שהוא צורת יו"י, בזה האופן, י"פ ו', הרי ס', י"פ ס' הרי ת"ר. וזה אלף זעירא, כי מילוי השכינה היא עולה א' ת"ר, אלף שהיא אלופו של עולם, רוכבת על ת"ר. עיי"ש. ועיין תיקונים (תיקון כו) שמאות א, עד י"א (בחי' נת י"א אלופים), עולה גימ' שכינה.

ועיין זוה"ק (ויקרא, טז, ע"ב) ונרגן מפריד אלוף, כמה דאמרן חייביא עבדין פגימו לעילא, מפריד דיחודא לא אשתכח, מפריד למטרוניתא ממלכא ולמלכא ממטרוניתא, ובגין כך לא אקרי אחד, דאחד לא אקרי אלא כד אינון בזווגא חדא (ועיין שם, לא, ע"א. אחרי מות, עד, ע"א. תיקונים, הקדמה, ב, ע"ב. ה, ע"א. משפטים, קיב, ע"א).

ועיין מאירת עינים (אחרי מות) והבא על א"א הרי זה נרגן מפריד אלוף, ומקצץ בנטיעות, שהאשה שבעלה אחד ויחיד אותו שבא עליה כאלו יש לה שני אישים. ועיי"ש פרשת נשא. ועיין ריקאנטי (פרשת יתרו). ובפרשת כי תצא כתב, דרשו רז"ל בסוף גיטין כל המגרש אשתו ראשונה אפילו מזבח מוריד עליו דמעות וכו', כי היא בת זוגו והנה הוא כנרגן מפריד אלוף, ובהפרד החבילה, המזבח העליון שע"י נתחברו מוריד עליו דמעות.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון

מילון ערכים בקבלה • פרצופים

ספירה, ובהיגלותם לפעול פעולות פרטיים (תרי"ג פרטים כמ"ש שם) יותר - הם פרצופים, עכ"ל.

ועיין עוד בדבריו בקל"ח פתחי חכמה (פתח יז) וז"ל, יש ספירה ויש פרצוף. הספירה הוא כח מן העשר כוחות בכלל, שהוא המוסד שעליו נבנה כל הבנין הפרטיות התלוי בו. אך הפרצוף הוא שלמות כל הכח ההוא בפרט, נראה מפורש בסוד דמות אדם, ועיקרו בסוד התרי"ג, שהוא כל בנין האדם, וכו', שלא די להקרא פרצוף שהוא פרט, אלא לפי שהפרט הולך על סוד דמות אדם - על כן יקרא פרצוף (מלשון פרצוף - צירוף. צרוף כל חלקי הפרטים באופן מצורף של צורת אדם, ודו"ק היטב), עכ"ל, עיי"ש. וכתב שם עוד וז"ל, כל ההנהגה תלויה בעשר ספירות, אלא שיודעים ההנהגה בהם אבל לא בחלקיהם, אלא יודעים בכלל מה שיוצא מהם. וכשיודעים הפרצוף, מלבד שיודעים מאיזה ספירה יוצא דבר מה בעולם, נדע גם מאיזה חלק ומאיזה תיקון של הספירה ההיא, עיי"ש.

וז"ל הפתחי שערים (נתיב עולם התיקון, פתח ח) כל ספירה הוא סוד אחד מיוחד וחק אחד בפני עצמו, ואינו לפי סדר העבודה, רק בהשגחה כללית לקיום הבריאה. אבל בחינת פרצוף הוא התפשטות כל חוק בהארה מפורשת בכל פרט, לפי העבודה ומעשי בני"א בכל פרט. ולכך בפרצוף יש תרי"ג חלקים, שהם נגד תרי"ג מצות שבעבודה, שכל פרט ממאור של חוק ההנהגה הוא מסופר לפי הפרט של המצוה ההיא, ולכך קודם התיקון שלא נסדר עדיין לפי העבודה, וכו', אז לא היו הספירות עדיין בסוד פרצוף, עד אחר התיקון שנעשו בסוד פרצופים בגילוי תרי"ג חלקים בכל פרצוף, עכ"ל.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון

כתב בספר בית עולמים (דף קמא, ע"א) וז"ל, ירמוז כאן מ"ש האריז"ל, שהמקובלים הראשונים שלא דיברו בפרצופים והתלבשות שגילה האריז"ל, אלא דיברו בי' ספירות נקודות שתומות לבד, הוא משום שלא היה עדיין גילוי עולם התיקון, והנשמות שבאו לעולם היו מצד עולם התהו שהוא קיימא בחד סמכא, כמ"ש באריכות בריש ביאור האדרא. והנה רשב"י לא דיבר בכל הזוהר בפירוש בענייני פרצופים וכל מדות ותיקוני דמות אדם, אלא במקומות מועטים ברמז מועט, וכאן באידרא דיבר בפירוש בבחינת פרצופים, עיי"ש. וכתב שם להלן (קמד, ע"א) וז"ל, שכל האדרא הזאת דיבר הכל בסוד פרצופים והתלבשות כפי מה שגילה האריז"ל שהוא בעולם התיקון, משא"כ בכל הזוהר שלא דיבר כ"כ בפירוש בבחינת פרצופים כלל. וידוע כי גילוי הפרצופים התחיל מזמן האריז"ל שאז היו הנשמות מסוד עולם התיקון, משא"כ בדורות הראשונים שלא נתגלה אלא ליחידי סגולה היותר גדולים, כמו הרמב"ן וחבריו והגאונים, עכ"ל.

וכתב בעמק המלך (שער ו, פרק נה) וז"ל, ראיתי כתוב ששאלו התלמידים להחכם המקובל מורנו ורבנו האריז"ל, והשיב שלא דברו (הראשונים, ובכללם הרמ"ק, עיי"ש) אלא בעולם התהו, וכו', פירוש מה שהיו מקודם ספירות בעולם התהו, נעשו מהם ה' פרצופין, ובודאי (דיבר) משה (ר' משה קורדואירו) בי' ספירות שהיו בטהירו בעולם התהו, עיי"ש. ועיין קל"ח פתחי חכמה (פתח יז).

והנה הגדרת מהותו של "פרצוף" נתבאר ברמח"ל, וז"ל בכללי פתחי חכמה ודעת (הכלל השלישי, התפשטות הספירות) והעשר ספירות עצמן, יכולות להיגלות בגילויים שונים, ועל כן נזכר בהם ספירה ופרצוף. כי בהיגלותם לפעול לפי צורה אחת כללית - הם

נא לשמור על קדושת הגליון

אנציקלופדיה מחשבה

חולון יום ד' 20:30

משפ' אליאס

רח' קדמן 4

לפרטים 050.418.0306

אנציקלופדיה עבודת ה'

יום ג' 20:30 בדיוק

ישיבה ראשית חכמה

רח' בן ציון אטון 8 הר חוצבים

לפרטים 052.765.1571

ישראל 073.295.1245 • ארה"ב 718.521.5231

להצטרפות לרשימת העלון | לכל ענייני העלון | לקחת חסות עבור עלון info@bilvavi.net

רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ משלוח ברחבי העולם 03.578.2270 | books2270@gmail.com

ספרי מאה שערים רח' מאה שערים 15, ירושלים 02.502.2567 | ספרי אברמוביץ רח' קוטלר 5 בני ברק 03.579.3829

שאלות בכל תחומי החיים יתקבלו בברכה בכתובת rav@bilvavi.net

או בפקס: 03-548-0529 [בשליחת שאלה בפקס, במספר הפקס שאליו תוחזר התשובה,

נא לציין מספר פקס שזמין תמיד, או את מספר התא-הקולי של הפקס]